

Čuden blesk so dobile njene oči in nekak blažen izraz je dobilo njeno drobno obličje. Zazrla se je v kot, kjer so mrgolele strahotne sence, in dihnila je:

»Poglej, atek, zopet prihaja mamica, vsa bela in lepa je. Vidiš, vidiš jo! Sem gre proti meni, in kako prijazno se mi smehlja. Veseli se, atek; zakaj pa me tako prestrašeno gledaš? Je že tu, oh mamica, ljubljena mamica . . .!«

Stegnila je roki in omahnila nazaj. Rajski smehlja ji je zaigral na ustnih, šepetajočih sladko materino ime, in skoprnelo je mlado srce.

Oče se je zgrudil jokajoč na njo in ji poljubljal mrtve ustnice . . .

J. Gabriel.

Naše igre.

6. Gospodarstvo in gospodinjstvo.

Ko bi bili vi videli, kakšen gospodar, sem bil jaz včasih! Nikdar več ne bom takó bogat, če doživim tudi sto ali kar tisoč let.

Že zadnji pot sem vas vodil po svojem polju; danes bomo pa pogledali moje domače gospodarstvo. Velik bezgov grm predstavlja mojo — danes seveda uničeno — domačijo. Pri tleh vidiš vežo, kuhinjo, spodnjo hišo, hleve in druga gospodarska poslopja. Gori na vejah je bila pa zgornja hiša. Stopnjic sicer ni bilo do nje; pa saj smo znali dobro plezati. Zares mogočna, prav gruntarska hiša — kaj?

Stopimo v hlev. Lepo samzase stoji. Tam v kotu konj, ki ga je prinesel prejšnje leto sv. Nikolaj. Tako ponosno stoji pri jaslih; prav nič se pa ne zmeni za lepodišeče seno, ki gleda iz jasli. Potem pa cela vrsta krav iz borovih storžev; iz smrekovih storžev pa rajda teličkov. Mora se ti srce smejati, če ženeš toliko čedo na pašo ali pa na vodo.

Pri takem »gruntu« je pa tudi obilo dela. Seveda treba zato tudi dosti poslov. Po pravici povem, da nisem bil zanje nikdar v zadregi. Prav za majhno plačo — pa še te niso nikdar dobili, pa je tudi niso

zahtevali — sem dobil med svojimi znanci dovolj delavcev. Počivali pa nismo nikdar. Zdaj smo šli v gozd, zdaj smo šli spet kosit, drugi dan pa na njivo orat, sejat ... Prav čudno, da se mi od samih skrbi ni zmešalo v glavi! Delali smo pridno, zato smo pa tudi vselej prišli domov lačni in žejni, da je bilo kruhu gorje.

Sestra, ki gospodinji doma, je vedela, kaj potrebujejo pridni in vztrajni delavci. Ko smo prišli domov, smo že našli vse pripravljeno, kar je komu pozelelo srce. Žganci iz kruha, štruklji iz kruha, meso iz jabolk, kava iz vode; to je bila naša vsakdanja, zadostna in tečna hrana. Saj je bilo pa tudi vse tako izvrstno narejeno in skuhan v peči — brez ognja.

Če bi bil še sedaj tak »gruntar«, bi povabil enkrat vas, vse mlade »Angelčkove« naročnike in bralce, da bi napravili poučno potovanje in si ogledali vse moje tedanje gospodarstvo in gospodinjstvo in vso mojo kmetijo. Ker mi pa to ni mogoče, vam pa svetujem, da kar sami — na svojo roko — zastavite, kakor sem zastavil jaz. Zagotovim vas, da izgube ne bo nobene. Toča vam ne bo pobila polja, nesreča ne bo obiskala vašega hleva.

Bog vam pa daj, da bi bilo tudi gospodarstvo v vaših nedolžnih srcih vedno v najlepšem redu!

J. E. Bogomil.

Janko — zidar.

Janko hišo zida,
tri pedi visoko;
kamenje prinaša,
malto meša z roko.

Vse s pedjo premeri
in z očmi presodi,
sam z modrostjo mlado
svoje delo vodi — —

Hiša je pod streho.
Že lesen konjiček
čaka, da počivat
šel bi v svoj gradiček.

Janko vrata išče —
a na ta je zabil ...
Hiša je brez cene,
ker ni uma rabil.

Maksimov.

